

TOSAMA

GLASILO DELAVCEV TOSAME

Izhaja od
meseca ok-
tobra 1965

List, ki ga
člani kolekti-
va dobijo
brezplačno,
izhaja en-
krat mesečno

Leto izhaja-
nja: XI

Št. 10

oktober
1975

Še več obdobj

Današnji datum na glasilu nam pove, da prestopamo deseto leto izhajanja.

Pri vsakem jubileju se za hip ozremo na prehojeno pot, zato bi bilo prav, da se zahvalimo vsem dosedanjim urednikom, članom uredniških odborov ter drugim sodelavcem glasila za njihovo prizadevano delo, saj je vsak po svojih močeh prispeval, da je naše glasilo ostalo na taki vsebinski in kvalitetni ravni.

Časopis je podajal veliko informacij, vendar je to le mesečnik in hitrih potrebnih informacij ni mogel objavljati pravočasno. Zato smo se v teh primerih raje poslužili oglasnih desk in ozvočenja.

Vsi člani našega kolektiva radi prebirajo ta časopis. To je bilo razvidno tudi iz nekaterih anket, ki so bile izvedene v tem obdobju in iz vaših razgovorov v glasilu. Zato so verjetno želje celotnega kolektiva, da bi se zvrstilo še več takih jubilejev.

Napis — Glasilo delavcev TOSAME naj se izraža v samem glasilu

in ne le na prvi strani lista. Da bi se to uresničilo, so se vsi uredniški odbori in uredniki največ prizadevali, a vendar pravega željenega uspeha do sedaj nismo imeli. Želimo, da bo časopis res naš in ne bomo le čakali, da bo na plačilni dan »tudi« časopis poleg kuverte. V kolikor ga ne dobimo pravočasno

kritiziramo odgovorne, a se ne vprašamo kaj smo naredili mi zanj, za naš časopis, da bi lahko pravočasno izšel.

Pav zato vabim zopet vse člane naše delovne organizacije k sodelovanju, da bo naše glasilo še bolj pestro in ga bomo radi prebirali. Urednik

OMEJITEV UVOZA

Naša zvezna vlada je sprejela ostre ukrepe, da bi omilila hud primanjkljaj v naši zunanje-trgovinski bilanci. Ti ukrepi so trdo pritisnili na mnoga podjetja, katerih uspešno gospodarjenje je odvisno v večji meri od sodelovanja s tujimi tržišči. Med njimi so najhuje prizadete prav tekstilne tovarne. Znano je, da mora jugoslovanska tekstilna industrija uvažati veliko večino naravnih surovin, pa tudi umetnih vlaken.

Zvezna vlada je na več načinov omejila uvoz surovin. Poostrila je pogoje za uvoz po dotlej svobodnejših uvoznih režimih, zmanjšala je sentencijske kvote, zvišala uvozne bilance na vseh uvoznih režimih ter pogojno povezala uvoz z izvoznimi rezultati posameznega podjetja. Poleg vsega omejevanja je uvedla še izdajanje soglasij za sleherno količino surovin.

Prav izdajanje soglasij je največji problem. Zvezna administracija je namreč dobesedno zasuta s prošnjami za soglasja, zato jih izdaja zelo počasi, poleg tega pa si še sama prizadeva omejiti uvoz.

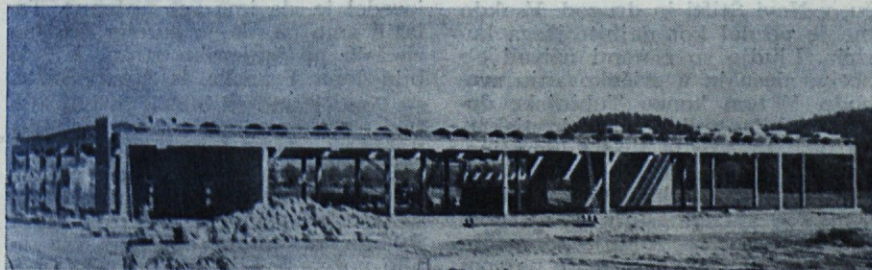
Tudi naše podjetje se je v le-

tošnjem letu znašlo v zelo težki situaciji. Izdelki kot so filtri, möllny plenice, mimosept vložki, imajo osnovno surovino, katere ni moč dobiti na domačem tržišču, ampak jo moramo uvažati. Zvezna vlada nam je dovolila, da v letošnjem letu uvozimo 90 % vrednosti lanskoletnega uvoza, kar pa je občutno premalo pri tako povečani proizvodnji. 90% uvoz pa nam je dovolila pod pogojem, da bomo v letošnjem letu povečali izvoz za 20 %.

Ker nam ta 90 % uvoz ne zadoštuje, je bilo potrebno nekaj storiti. Naši vodilni so napeli vse sile in izsili še dodatni izvoz pod zelo težkimi pogoji. Za tri dolarje izvoza smemo uvoziti dodatno za 1 dolar, kar pomeni, da mormo do konca leta 1975 izvoziti za 11 milijard starih dinarjev. Za ilustracijo naj povem samo to, da smo v letu 1974 izvozili za 3 milijarde starih dinarjev.

Iz vsega tega sledi, da bomo morali vsi člani kolektiva napeti vse sile, da bomo izpolnili svoje obveznosti, če hočemo, da bo naša proizvodnja potekala nemoteno.

M. H.

Pred več kot tridesetimi leti

Zločini obtožujejo

Med NOV je bilo precej veselih dogodkov, še več pa trenutkov žalosti, kateri se ti tako globoko vtisnejo v spomin, da jih imaš vedno, pred očmi.

Prebivalci krajev, kjer sem bil, so živeli s partizani. Bili so terenski delavci, kurirji in dajali so nam vse, kar so v težkih časih sploh imeli. Kraji med Domžalami, Kamnikom, v Zgornji Savinjski dolini, v Črnem grabnu tja do Save so bili do konca leta 1944 svobodni teritoriji, le včasih so okupatorji pridreli, obkolili vasice, hajkali za borci ter izvajali svoja zločinska dejanja nad prebivalci.

V Zg. Tuhinju pod Černivcem leže prijazni zaselki: Trobelno, Osrednek, Snovik, Ravne, itd. Tam sta bili kmetiji Livek in Brlec, kjer sem imel kot kurir vedno hrano in »stanovanje« na senu. Ti kraji so v času NOV predstavljali najbolj prometno pot za relacije Dolenjska in Štajerska in Gorenjska. Čez te zaselke so hodili kurirji, terenci, brigade in vedno novi in novi mobiliziranci za NOV. Vozniki so z volovsko vprego vozili tiskarski papir proti Štajerski, te hribovske kmetije so vsem dajale hrano.

Svojo zvezo kot kurir VOS-a sem imel s Karlom Burjo-Črtom v Strazi, kjer sva imela javko. Pot me je vodila sozi Vel. Lašno preko, Tuhinjske doline pod Černivec, preko Raven, Tuhinja v Češnjice pod Menino planino, kjer je bil Okrajni komite KPS za kamniško okrožje. Vračal sem se k Brlecu, kjer sem včasih počival do naslednjega dne, do nove zveze. Hodil sem samo podnevi, od petih zjutraj do šestih zvečer. V večernih urah smo prirajali partizanske mitinge. Ne bom pozabil s kakšnim veseljem (bolj kot danes) so ljudje hiteli na te prireditve. Veselili so se, da smo med njimi v Srednji vasi, v Lokah, v Buču, v Novi Štifti in drugod. Vsakdo me je poznal kot najhitrejšega kurirja. Ljudje so z nami uživali ob petju, plesu in v pričakovanju svobode. V tem koncu Tuhinjske doline je bila tudi bolnica in tiskarna. Vse to, vse te ljudi, domačine, brigade, je imela na svoji skrbi Okrajna gospodarska komisija »OKGK« s člani: Jože Per-Nande, tov. Ponderk iz Tuhinja, domačin Lojze Brlec, drugih imen se ne spo-

minjam. Pomagali so terenski delaovi — vosovci: Jaka Zanoškar-Saki, Ivan Hribar-Albin in drugi iz okrajnega odbora.

V jeseni leta 1944 mi je nekega dne rekel Nande naj grem z njim na Moravsko po mast, ker sem tam bolj poznan. Seveda sem z veseljem pristal, da bi po dolgem času spet videl moj Zalog pod Trojico. Sli smo mimo Zlatega polja, v temi prečkali cesto v Trnjavi, na poti skozi Gradiščese je že svitalo in v dopoldanskem času smo prišli v Stegne pri Vrhpoljah in čakali na mast, pa tudi kosilo se je že kuhalo. Med tem pa so se iz Javoršči-ce pripodili belčki iz Domžal in pričelo nam je pokati okoli ušes. V teku smo jo ubrali nazaj, skok čez Račo, mimo Sel, Imenja na staro pot. Pod Gradiščem smo čakali večera za prehod čez glavno cesto. Ranjen ni bil nihče. In tako nas je šest z nahrbtniki in praznimi kantami hodilo po isti poti kot zjutraj. Še v mraku smo se začeli spuščati po klancu v Velike Lašne proti Vasenem, da bi še v mraku prečkali tuhinjsko cesto.

V podnožju smo v jutranjih urah v grozi strmeli na drugo stran v hribovje, tja pod Černivec. Tam, kjer bi moral biti naš zaselek, so se dvigali ognjeni zublji, veter je valil dim po vsem hribovju. »Saki« je šel takoj v predhodnico proti cesti. Kmalu je bil nazaj, kajti prišel je do nemške zasede, ki pa ga ni videla. Zato smo hiteli nazaj proti Vranji peči, kjer smo čakali da se Nemci umaknejo. Bil je cel bataljon Nemcev — Čerkezi in raztrganci iz Kamnika. Obkolili so vse vasice s Tuhinjske strani ter s Črne in Černivca ter se znašli nad prebivalstvom. V strahu smo čakali večera, da bi se vrnili na naš teren. Lojzeta Brleca smo komaj zadržali, mu dajali poguma, kajti izvedel je, da ima vse požgano. Tolažili smo ga, da je gotovo družina zbežala na štajersko stran, ker je bila žena Francka iz Nove Štifte.

Ponoči smo se bližali in bili zjutraj na vtrovih pod hišami ter videli razdejanje. Brlečeve hiše ni bilo več, le dimnik je molel svoje ogrodje proti nebu kot bi obtoževal, gospodarsko poslopje, stelnjak (tam je bila vsa moja oprema) vse je bilo požgano. Livkova domačija, po-

slopje s hlevom in še celo del sadovnjaka je bil oropan in požgan.

Pri vsem tem pa nisimo niti slutili tistega najtrašnejšega. Lojze je hitel k ostankom hiše, vpil, klical, jokal. Čez vrhove smrek so se izgubljali njegovi klici družinici. Toda nobenega odgovora od nikoder. Tolažili smo ga, da ni nikogar, ni terencev, ni Romana, Micke, Janeza (mesarja iz Trzina), ni Livkovih in da so verjetno vsi zbežali. Vendar je Lojze kljub temu brskal in iskal pod ostanki hiše.

S Sokijem in drugimi sem šel proti ruševinam kadečega se gospodarskega poslopja. V cementnem koritu, na obročkih za živino smo zagledali z žico zvezane ostanke ožganih kosti, trupelca otrok, ožgane ostanke odraslih. Ni bilo solz, le onemogli in vročični smo zrl na ožgano Brlečovo mamo, Lojzevo ženo Francko, sinčka in dve hčerkici, na Livkovega očeta in mater, sina — bodočega gospodarja, na mlajšo hči in 4 letno srčkano vnukinjo, ki je slučajno bila na domu mamic. Enajst iz obeh kmetij so Čerkezi žive (ali mrtve — ne vem) pobili na okruten način. Znesli so se nad nedolžnimi ljudmi, ker so nam pomagali in z nami, borci verovali v svobodo, v lepšo prihodnost.

Lojzeta nisimo pustili tja, da ne bi prekmalu izvedel resnice. Sli smo proti Štajerski do Nove Štifte, kjer pa je Lojze izvedel, da njegovih ni bilo sem, vendar so slišali streljanje. Lojzeta smo še prepričevali, vendar je že slutil najhujše, kajti skočil je proti meni, grabil za pištolo, da bi si vzel življenje.

Komaj smo ga pregovorili in mu tudi povedali kaj je z njegovimi.

Takrat smo se vrnili v bližnje vasi. Mene je komandir Tone (August Pribil) prestavil v Črno nad Kamnikom in pri komandi mesta Kamnik sem bil in hodil po novih kurirskih poteh.

Nekaj let po vojni je nesrečni Lojze umrl na domu ženinih staršev.

JUR

ZAHVALA

Ob smrti mojega očeta, VALENTINA PREŠERNA se vsem sodelavcem iz tkalnice gaze najlepše zahvaljujem za poklonjeno cvetje in izrečeno sožalje.

Obenem se tudi najlepše zahvaljujem pevskemu oktetu za lepo petje na njegovi zadnji poti.

Albina Zajc

ZAHVALA

Ob smrti mojega očeta se lepo zahvaljujem sodelavcem za venec, za izraze sožalja in za spremstvo na njegovi zadnji poti. Prav tako se zahvaljujem OO sindikata za denarno pomoč.

MAJDA ŠTEMPIHAR

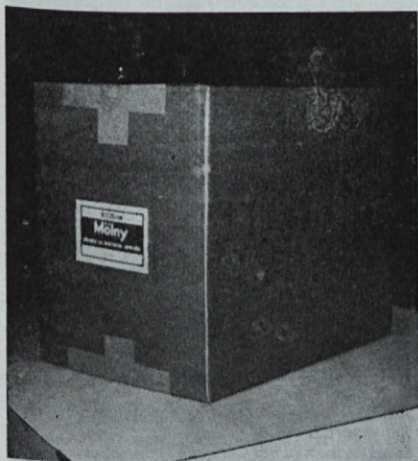
Ukrepi za boljše gospodarjenje

V času, ko dosti govorimo o borbi proti inflaciji in v zadnjem obdobju slišimo o prizadevanjih za stabilizacijo (utrditev) gospodarstva je zanimivo bolj natančno pogledati enega od ukrepov za boljše gospodarjenje v naši OZD.

Poenotenje uporabe kartonov za pakiranje izdelkov iz mikalnice je eno od množice bolj in manj pomembnih področij gospodarjenja, kjer se je dalo prihraniti nekaj denarja.

Sedaj ko je ugotovljena prednost uporabe samo ene vrste kartona za pakiranje vseh izdelkov v mikalnici in smo v mesecu septembru že pričeli postopoma uvajati ta karton naj povem, da je izračunan prihranek pri tem pakiranju 14 starih milijonov letno. Pri tem se nekaterih prednosti tega načina pakiranja ni dalo ovrednotiti, so pa verjetno še pomembnejše saj omogočajo nadaljno modernizacijo v mikalnici. Nadaljnje izboljšanje tehnologije izdelave nam bo prineslo seveda boljše produktivnosti in s tem večje osebne dohodke.

Sredi leta 1974 sem predlagal uporabo samo ene vrste kartona. Postopek ugotavljanja umestnosti tega predloga je preko vrste sestankov komisije za inovacije in strokovnih služb ter raznih vsklajevanj trajal dobro leto. Novi karton je bočno potiskan z napisom TOSA-MA DOMŽALE, na prednji strani pa ima okvir z nalepko. Ker so bile dosedanje etikete že zastarele, smo prešli obenem s kartona tudi na večje, likovno in funkcionalno boljše nalepke. Nov osnutek je delo službe za raziskavo in reklamo ter ing. Vodlana.

Razlog za razmišljanje o poenotenju kartonov sem dobil zaradi občasnega pomanjkanja kakšnega od 10 vrst doslej uporabljenih kartonov in težav, ki jih je povzročalo takšno pomanjkanje. Izkazalo se je,

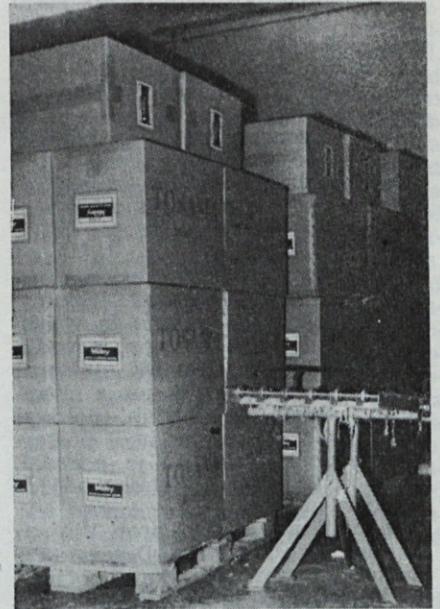
da je od vseh velikosti kartonov samo eden ustrezen za zlaganje na paletu. Jasno pa je, da bo kompletna paletizacija izdelkov in ostalega izdelavnega materiala po ureditvi težav okrog skladišč postala še bolj pereča, pravzaprav nujna, če bomo hoteli zmanjšati izgube zaradi poškodb surovin in izdelkov ter reducirati za ta dela potrebno delovno silo.

V letu 1975 predviden stroj za spenjanje kartonskega dna ter zapiranje polnih kartonov je prav tako povezan z vpeljavo enega samega kartona. Ta izboljšava v tehnologiji pakiranja izdelkov mikalnice bo na žalost verjetno izpeljana šele prihodnje leto. Privedla pa bo do nadaljnjega zmanjšanja delovne sile oziroma povečanja produktivnosti v oddelku. Povezana bo z občutnimi spremembami v sistemu dela skladiščno ekspeditivne službe.

Zamenjava kartonov bo zaradi zaloge do sedaj uporabljenih kartonov izpeljana predvidoma do konca leta s tem, da smo že sedaj najbolj množične izdelke (mimosept vložke, vir vložke möllny plenice ter novo vato zvito s papirjem) v tem mesecu pričeli vlagati v novi karton. Naj ob tej priložnosti povem, da je akcija za stabilizacijo v naši OZD katero so sprejeli zborni organizacijskih enot našla odziv tudi pri delavcih. Tako je Poldka Kveder predlagala spremembo, ki sem jo takoj posredoval komisiji za inovacije, obenem pa sem naročil izdelavo predlaganega pripomočka. Korist, ki jo bo to izboljšanje prineslo, bomo lahko ocenili že v prihodnjem mesecu.

Prav je, da v tem sestavku opozorim na nove vrečke, ki jih postopno uvajamo v našem oddelku. Prva vrečka s preklopom je bila izbrana za tosama vato. Naslednji izdelek so bili novi mimosept prima in mimosept komfort higienski vlo-

žki. Pokazalo se je, da smo lahko pri tem izdelku zmanjšali delovno silo potrebno za zapiranje vrečk, saj ne uporabljamo več sponk. Poleg tega je izdelek v taki vrečki, ki je sicer nekoliko dražja, na pogled zelo lep in vabljev za kupca, kar nedvomno povečuje konkurenčnost izdelkov. Zato je treba takoj preiti na uporabo takih vrečk še pri cik-cak vati ter vir higienskih vložkih. Predlog za spremenjene vrečke je že oddan, vendar pa ni vi-

deti, da bo kmalu sprejet v realizacijo. To je zelo čudno, če vemo, da se prodaja posebno cik-cak vate ne razvija tako ugodno kot smo pričakovali.

Upam, da bo služba za raziskavo trga in reklamo kmalu dobila ustrezno podporo, da bi takoj prešli na nove vrečke pri naštetih izdelkih.

Viljem Dolenc

Pohod v Moravško dolino

Moravška dolina je 14. septembra praznovala. Za 30 letnico osvoboditve so v Moravčah odkrili doprski kip Milanu Janežiču in na koči v Tuštanju, kjer je bil leta 1942 ustanovni sestanek OF za moravško dolino, odkrili spominsko ploščo, ki spominja na težke dneve okupacije.

Ob tem praznovanju so organizacije ZB pripravile spominski pohod po obronkih moravške doline, po poteh nekdanjih kurirjev, po stezah, kjer so hodile brigade in skozi vasi, kjer smo bili včasih tako dobrodošli. Tako so ta dan hitele profi Moravčam tri patrolje. Ena (Nadaljevanje na 4. strani)

POHOD V MORAVŠKO DOLINO

je šla iz Zaloga preko Vrhpolj, druga iz Litije preko Vač in tretja, v kateri sem bil, iz Domžal preko Ihanu.

Nič kaj dobro razpoložen sem v hudem nallivu prišel ob osmih na zbornu mesto. Lojko je že nabavljala hrano za 25 ljudi. Ob pol devetih nas je odšlo na pot pet z zastavo in to dva mladina (od dvajsetih) in trije borci. Hrano so nam peljali v Ihan v upanju, da se nam bodo tam še pridružili. In res se nam je tam pridružilo preko 80 delavcev Ljubljanske banke, ki so kljub nallivu pokazali dobro voljo in bili veseli, da se bodo udeležili tega pohoda. Pesem in vrisk sta bila spremljevalca na poti čez Ihan proti Brdu. Sem in tja si slišal pridušeno kletvico, nekdo je dobil v čovelj kamenček, drugi je čofnil v mlakužo ali v blato. Kolona se je držala skupaj. Lojko in Franc Zorman sta se pomenkovala o borbah, drugi pa so napenjali ušesa, da ne bi česa preslišali.

Prišli smo v Oklo, vasico z nepozabljenimi ruševinami. Spomenik na gričku je opomin in v svarilo izdajalcem. Tam nam je vodja »bankirjev« tov. Kokalj opisoval boj borcev in kako je sam z mitraljezom tolkel po Švabih, pokazal vogal ruševin, kjer je imel postavljeno zasedo. Žalostno je povedal, kako se je le nekaj borcev od 120 rešilo iz obroča.

Krenili smo naprej proti Vinjam na Judeževo kmetijo. Deževalo je še kot za stavo. Ko smo počivali na kmetiji, pa je dež le malo ponehal. Lojko je opisal zgodovino tertije partijske konference, katere sklepi so bili pomembni za nadaljno usodo ožje domovine. Tov. Tito je na tem sestanku prispeval velik delež k uresničitvi ciljev za bratstvo in enotnost vseh naših narodov. Zavzeto so poslušali delavci Ljubljanske banke preproste besede in prosili Lojka naj jim pove še kaj o svojem partizanstvu in herojstvu, za kar je bil odlikovan. Pripovedoval je, kako je s tremi borci in nekaj mladinci razorožil posadko ustašev in financirjev v močno utrjenem gradu Brod na Kolpi.

Šli smo naprej proti Žejam in počivali na Trojici pri Rožičevi kmetiji. Tam nam je France Zorman pripovedoval o delovanju partizanske tiskarne, o požrtvovalnosti domačinov in pridnosti, saj so imeli že pred II. svetovno vojno vodo-vođ in nato so sami napeljali elektriko za potrebe partizanske tiskarne. Gospodar, tov. Rožič, je nato pokazal kletne prostore, oziroma bunker tehnike.

Pri cerkvi na Trojici smo se poklonili pred spomenikom žrtvam zadnje vojne ter padlim v Oklem, ki so tam pokopani. Na mestu, kjer

je leta 1944 padel angleški avion, nam je tov. Kokalj, vodja in duša pohoda, opisal zgodovino moravške doline. Vas Konfin ima ime po znaku, katerega so postavili še Rimljani, karavanska pot je peljala prav tam iz doline Save čez prelaz Konfin proti Celju (Celei) mimo Tovorovega gradu (ime izvira tudi iz tistih časov). Bajka pripoveduje o nekakih zakladih in ob ruševinah starega zidovja smo opazili jame, kjer včasih nekateri pridno kopljejo in iščejo zaklade.

Hodili smo po tej zgodovinski poti in mešali blato proti Javorščici. Megle so se pričele trgati, dež je ponehal in zadonela je vesela borbena pesem. Od daleč smo slišali vabljiv glas harmonike. pozabili smo na utrujenost in pod kozolcem je intendantca Ljubljanske banke skuhala čaj in pripravila izdaten prigrizek, vse pa smo zabelili s kačjo slino. Zavrteli smo se in zelena trava se je spremenila v rjavo.

Z Javorščice je prekrasen razgled na Moravče, proti Lukovici. Lepi so ti kraji, kjer je ljudstvo že leta 1941 postavilo svojo oblast, odbore OF. Ljudje so bili enotni, zato so partizani radi zahajali tja, daso se nasitili in odpočili. V »Mali Rusiji« so se počutili kot doma.

V Vrhpolju smo se ustavili pri spomeniku padlim borcem in hiteli proti Tustanju, si ogledali koč, kjer je bilo naslednji dan odkritje plošče, nato pa smo prišli preko Češnjic v Moravče. Tam so se združile vse tri patrolje, podale tov. Lojkotu raporte in položili venec k spomeniku z mnogimi imeni domačinov, kajti žrtev je bilo veliko.

Z Moravško godbo smo šli v povorki do doma »Partizana« na partizanski golaš. Pred domom je bil taborni ogenj, v domu pa malo kasejne pravi partizanski miting. Nastopili so domači citraši in recitatorji. V govoru smo izvedeli, da je imela moravska dolina ogromno žrtev, ker so pomagali prav vsi zavodni domačini, saj so bili enotni in tovariški bolj kot danes.

Domači harmonkarji so izvajali partizanske in narodne pesmi, med točkami pa je neumorni tov. Kokalj vzbujal smeh s prisotnimi partizanskimi dovtipi. Ples in pesem sta trajala še dolgo v noč.

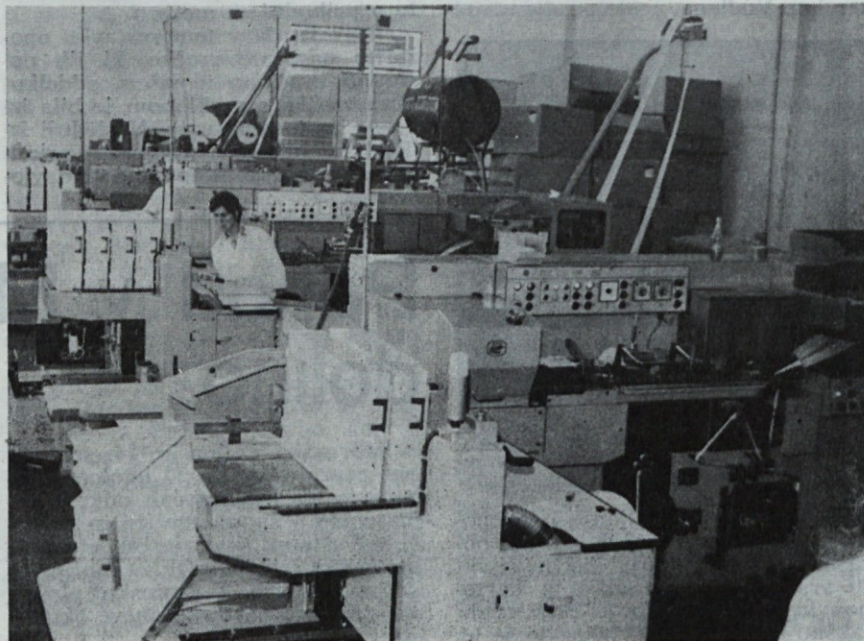
Želja vseh prisotnih je bila, naj bi mladina ob takih priložnostih pokazala več volje. Če so borci lahko ob vsakem vremenu, lačni in utrujeni opravljali svojo dolžnost, bi mladina v svobodi, vmiru prav lahko žrtvovala en dan. Jur

Nočni počitek za vse žene v Tosami

S 1. septembrom je bila pri filtrih ukinjena nočna izmena, katera je zelo pestila naše delavke. Delo v treh izmenah je bilo zelo naporno, še posebno za matere, ki so do-

ma pustile otroke. Dan pa je bil zanje prav tako kratek kot za druge.

Kaj mislijo o odpravi nočne izmene same delavke v oddelku filt-

rov so povedale: REZKA DEMŠAR, MARINKA VOLMAJER in MOJCA GROSELJ.

1. Koliko časa ste zaposleni v oddelku filtrov in koliko časa ste delali v nočni izmeni?

V oddelku filtrov sem zaposlena petnajsto leto in skoraj vsa ta leta sem delala na tri izmene.

Pri filtrih sem zaposlena četrto leto, v nočni izmeni pa delam že šesto leto, dve leti v mikalnici in štiri leta pri filtrih.

V oddelku filtrov sem zaposlena dve leti in vseskozi delam v treh izmenah.

2. Ali je vaše počutje in zadovoljstvo sedaj večje, ko vam ni treba odhajati na delo takrat, ko se drugi odpravljajo k počitku?

Odkar delam v dveh izmenah, se zelo dobro počutim.

Počutim se neizmerno dobro. Počutim se mnogo bolje, sem manj utrujena in prespana.

Preje sem rabila precej časa v začetku tedna, da sem se privadila na nočno delo.

3. Kaj pa osebni dohodek?

Z osebnim dohodkom nisem zadovoljna. Delo, katerega opravljam, ni toliko ocenjeno kot je vredno.

Osebni dohodek je vidno padel, saj ni več dodatka na nočno delo. Vendar mislim, da smo enakopravni z drugimi oddelki.

Osebni dohodek je seveda manjši, vendar je bolje delati v dveh izmenah. Meni se pri dohodku manj pozna, ker nisem poročena.

4. Vaše želje

Želim, da bi delala vedno v dveh izmenah in da bi se osebni dohodek zvišali.

Čim večjo produktivnost in osebni dohodek ter večje razumevanje med neposrednimi in posrednimi proizvajalci.

Moja želja je, da bi delala le v eni izmen, to je le dopoldne.

tehnike. Ničkoliokrat se nemo ustavimo ob kakem stroju in se čudimo popolnosti izdelave ter že kar nadnaravnim zmožnostim teh kovinskih beštij.

Žal pa vse pogosteje lahko opazimo nezrelo ravnanje s temi stroji. Občutljivi elementi, kot so vgrajeni v te naprave so potrebni nežnega, če ne strokovnega ravnanja. Razvoj tehnike naravnost zahteva od nas vedno več in več znanja, sili nas k vse večjem izpopolnjevanju. Zavedati se moramo, da nam bo boljši stroj zagotovil bolj bel kruh, boljši delavec pa nam bo tega kruha več naredil. Vse prevečkrat pa je ob modernih strojih slišati »strokovne« zapozke kot »naj crkne, saj ni moj« ali »za tak denar mora pa že kaj biti«. Tudi odgovor kot »kaj me boš ti sekiral, zase se brigaj« smatram, da tu ni na mestu. Modern, avtomatiziran stroj je kot mlado dekle: omljub in laži se hitro naveliča. Zato pa menim, da bi se odgovorni večkrat morali vprašati: »sem postavil na to mesto pravega človeka?« Ne bi bilo prav, da bi pri takih odločitvah igrala vlogo osebne čustva, še manj osebne koristi. Z vsemi možnimi sredstvi bi morali pomagati vsem, ki si žele v svojem poklicu večjega znanja, ostro pa obsoditi mnenje kot »Kaj bo meni šola in ti neumni tečajji«. Mislite, da je tako prav? Prepričan sem, da nas je večina takih, ki se zavedamo, da nam znanje ne bo škodilo temveč bo sredstvo napredka. Čas je, da prenehamo verjeti, da bo o našem osebnem napredku odločal naš lik iz ogledala.

Mogoče mi bo kdo očital pri vsem pisanju nekonkretnosti. Naj povem, da to pisanje ni imelo namena, na posameznika kazati s prstom. Nikogar ne! Sestavek pa bo dosegel svoj namen, če bo v komu prebudil dremajočo delovno zavest, saj brez dobrih posameznikov ni uspešna celota.

Tone STARE

Je prav tako, sodelavec?

Živimo v zelo čudnem času, v obdobju vse večjega varčevanja s časom, materialom. To početje nekdo imenuje stabilizacija, drugi mu pravijo dvigovanje standarda, tretji najde zopet drugo ime. Preprost človek enostavno zategne pas in — molči.

Beremo časopise, poslušamo radio, gledamo televizijo. Vedno in povsod zasledimo željo in napore, kako to naše ljubo gospodarstvo postaviti na trdnjenjše noge, kako delovnemu človeku vlitii zaupanje v njegovo delo. Delo, zopet in

ponovno delo. Kot zla usoda nas ta beseda počaka ob rojstvu in nas spremlja ob zadnji uri. Delo! Se mar zavedamo, kaj pomenimo, kaj pomeni delo naših rok? Saj to je smisel našega življenja, čeprav se mogoče tega sploh ne zavedamo.

Človek bi ne bil človek če si ne bi tega svojega dela zboljšal na vse mogoče načine. Napravil si je pripomočke, male strojčke, pa vse večje in popolnejše naprave. Tako kot so se večale potrebe, tako so se pojavljali vedno novi in novi stroji, ki so vsebovali vse dosežke

Enodnevnii izleti

Tovrstna rekreacijska dejavnost je v našem podjetju kaj malo razvita. Le nekaj poksameznikov, članov mladinske organizacije je priredilo nekaj izletov. Pomanjkanje časa in preobremenjenosti predvsem žena, mater ter avtomobilizem so vzroki, da ni zanimanja za take izlete.

Kljub temu je dosti članov kolektiva, ki žele organizirane izlete po naši bližnji in daljni okolici. Zato se je na pobudo ZB sestal odbor

s predstavniki ZB, sindikata in mladnic. Sprejet je bil sklep, naj bi se taki izleti organizirali vsakih štirinajst dni in to peš, s kolesi in rednimi avtobusi. Tako bomo lahko spoznali zgodovinske znamenitosti iz starih in novejših časov, spomenike revolucionarne preteklosti, kraje in poti kjer so hodili naši borci, kurirji, terenci. Videli bomo, da imamo čudovite kraje, a jih komaj poznamo.

Vabimo člane kolektiva in njihovo

ve svojce, da pojdejo z nami. Kot prvi izlet predlagamo:

S kolesi se zberemo ob šestih zjutraj pred tovarno in se peljemo po poti Dob, Krtina, Vrhpolje, Moravče, Lukovica, Rova in domov.

Morda bi šli lahko tudi z rednim avtobusom do Trojan, peš nad (Nadaljevanje na 6. strani)

(Nadaljevanje s 5. strani)

Blagovico — Šipek ter v Tuhinjsko dolino in od tam domov z rednim avtobusom. Seveda bi za hrano poskrbel vsak sam, verjetno pa bi tudi sindikat nekaj prispeval.

Tako bi se lahko že na samem izletu spet dogovorili, kam bi šli

čez štirinajst dni. Spoznavali bi kraje in sami med seboj.

Ko bo izšlo glasilo »Tosama« bo naš prvi izlet verjetno že za nami. Vendar vas prosimo, da nam pišete in predlagate kam in kako bi šli. Vaše dopise vrzite v nabiralnike našega glasila.

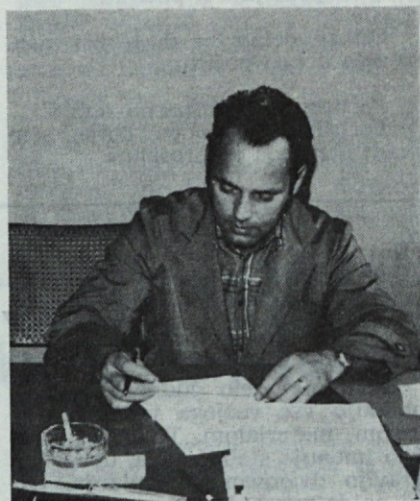
Vabljeni!

JANEZ LESKOVEC, oec.

TOSAMA je že od vsega svoj izhajanja zelo priljubljena med člani kolektiva. Če prelistamo kroniko TOSAME vidimo, da je njena vsebina pestra, vsebuje zanimivosti iz različnih področij življenja našega kolektiva. Nanizani so poslovni problemi — takrat, ko sem bil urednik — smo bili ravno v času velikih investicij in je bilo v našem časopisu zaslediti precejšen poudarek spremljanju teh dogodkov.

Morda še vedno pogrešamo pripevke sodelavcev iz proizvodnje.

Želimo, da bi pisali o njihovih predlogih za izboljšanje dela delovnega mesta in izboljšanje organizacije dela nasploh! Njim samim, ki živijo ob stroju in delovni mizi, so ti bližji in zanimivejši za širši krog delavcev.

Glasilo moramo razvijati še naprej in ga dopolniti z nekaterimi biltni, da bo kolektiv še bolj seznanjen o vseh važnejših dogodkih podjetja.

FELIKS VODLAN, ing.

Že ob samem začetku izhajanja smo naleteli na težave same oblike oz. vsebine glasila. Vendar kot vidimo, je osnova ostala ista, kot periodična oblika obveščanja delavcev, spoznavanje sodelavcev in prebujanje zavesti pripadnosti k našemu kolektivu.

V času mojega uredništva smo kot edino novo obliko uvedli »grafično obdelavo« prve strani, ki naj bi delavcu — bralcu čimveč povedala in ga vabila k branju celotnega časopisa.

Ob obletnici bi bilo želeli, da bi TOSAMA še naprej izpolnjevala svojo nalogo, za katero je predvidena, da pa bi obenem razširili obseg dopisnikov, ki bi neposredno poročali o problemih dela delovnega mesta.

Naš razgovor z uredniki TOSAME

V oktobru mesecu — 1965 — smo prejeli prvo številko TOSAME.

Torej, minilo je 10 let izhajanja tovarniškega glasila, ki se nam je tako priljubilo, da skorajda ne bi več mogli brez njega.

Ob tej svečani obletnici sem se pogovarjala z uredniki (samo nekaterimi, kot boste ugotovili), ki so z odbori skrbeli za njegovo vsebino in vsakomesečno izdajo.

VILJEM DOLENC:

V času, ko sem jaz skrbel za izdajo naše TOSAME, smo še vedno iskali najprimernejšo zasnovo glasila, vendar je ostala na temeljih 1. letnika. Takratni uredniški odbor je upeljal nekatere stalne rubrike. Menim, da bi morali negovati tradicijo teh rubrik in to predvsem »Naš razgovor«. »Vesti iz dejavnosti družbeno političnih organizacij«, »Tribuna delavcev« in še nekatere. Žal mi je, da ne zasledimo več »stripa« Vatke in Filipa.

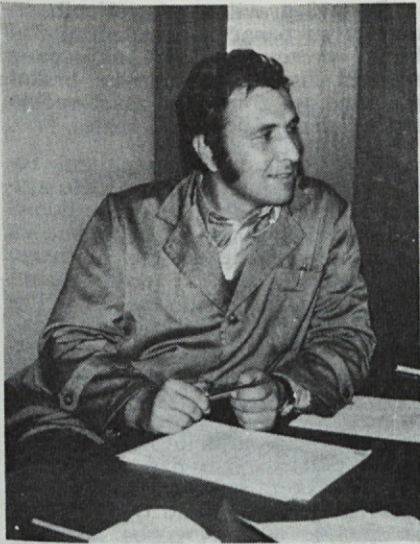
Dejal bi, da glasilo naj ne bo preobsežno, napisani članki pa kratki in razumljivi, in vso srečo pri izbiri dopisnikov!

MILAN DRČAR

List dosega svoj namen, čeprav pogrešam več člankov neposrednih proizvajalcev. Je zanimiv, prijeten in vsakomur vsebinsko dosegljiv. Morda so včasih nekateri članki le preobsežni in nerazumljivi, zaradi uporabljanja nepotrebnih tujk. Pisec se mora zavedati, da je glasilo namenjeno vsem članom kolektiva! Obžalujem, da Tosama ne polnijo več karikature, saj je potrebno tu in tam »malo kapniti« tudi humonja.

Poleg našega mesečnika, bi morali gojiti še druge oblike informacij. Drugače pa, Tosama naj ostane taka kot je!

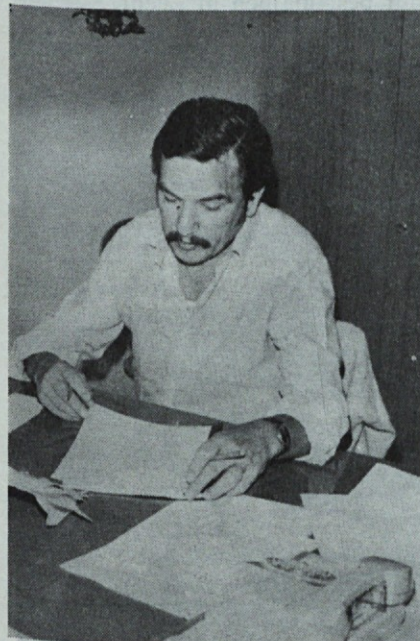

Pri kadrovskih vesteh, tam med rojstnimi dnevi, bi lahko v tej številki prebrali tudi tole vest: 11. oktober — »Tosama«, glasilo delavcev TOSAME. Samo h kateremu oddelku bi jo pripisali — saj je naša, od vseh?!

Da, glasilo Tosame praznuje te dni deseto obletnico! Kot prvi urednik sem bil zaprosen, da našemu najmlajšemu članu — saj mu lahko rečemo, da je naš član, mar ne? — napišem nekaj jubilejnih besed.

Cepprav najmlajši, še daleč do človekove polnoletnosti, lahko našemu glasilu vendarle — kar za vsa njegova leta nazaj — priznamo polnoletnost. Za to so poskrbeli njegovi, menjajoči se, uredniški odbori, ki so ga vsi z enako prizadevnostjo bogatili in pestrili, mu iskali nova pota in vsebino. Vsi, ki smo od meseca od mesca, skozi celo

TONI LAZNIK, dipl. oec.

desetletje prebirali njegove strani, lahko rečemo, da je bil časopis vseskozi v dobrih rokah. Vsi uredniki in njihove ekipe so imeli enake želje in zagon, da imamo kvalitetno glasilo.

Več jubilejnih misli sem zapisal lani, ob podobni priložnosti — v novembrski številki. Tokrat naj jim dodam le še to, da bo naš interni časopis kmalu skupno glasilo temeljnih organizacij in skupnih služb Tosame. Najavlja se mu nova povezovalna funkcija in naš desetletnik nam bo v bodoče še bolj potreben. Verjetno bo moral zopet malo spremeniti vsebino, več bo moralo biti medsebojnega konkretnega obveščanja. Mogoče bo tudi novo konstituiranje tovarne pripomoglo k temu, da se bo krog dopisnikov v večji meri razširil na neposredne proizvodne proizvajalce, saj je bilo majhno število letih skoro edina slaba posebnost našega jubilaranta dozdej.

Da bi mu tudi to pomanjkljivost pomagali odstraniti, da bi nas še vnaprej pričakoval na plačilni dan, vsaj pred tovarniškimi vrati, če že

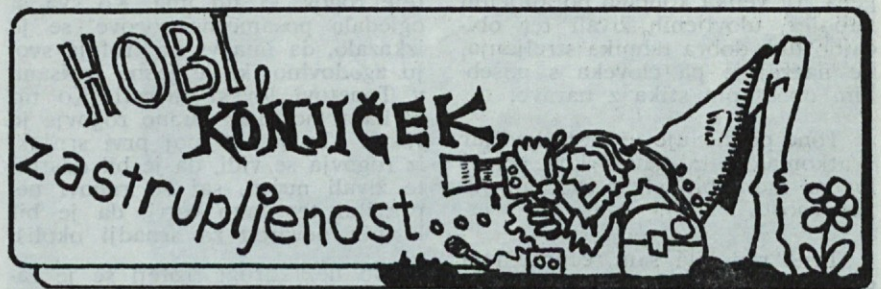
ne, kod nekaj, ob plačilni kuverti in da bi bil vedno tak po vsebini, kot si ga večina želi in da bi se njegov dolgoletni olupševalec, tov. Vodlan, zopet odločil za sodelovanje, to zaželimo našemu glasilu ob desetletnici vsi, ki nam interno glasilo kaj pomeni. Želja pa se, seveda, ne izpolni brez dejanj.

Dragi bralci, gotovo ste ugotovili, da bi bilo potrebno predstaviti še nekatere urednike. Da, res je tako. To so: Mirko Požek, ki je bil v času pogovora odsoten, Franc Perše in Pavle Furlan, ki sta zapustila delovno organizacijo.

Tov. Borštnar, ki je tudi sedaj urejevalec — urednik, in to moramo priznati, zelo prizadeven, pa bo svoje misli ob 10. letnici izhajanja naše Tosame podal v uvodnem članku »Deset let našega glasila«.

Vsem urednikom se v imenu, vas, bralcev, toplo zahvaljujem za njihov trud, vas bralce pa vabim k pisanju!

B. V.

Peterka Anton

Ljudje se v prostem času ukvarjajo z vsemi mogočimi rečmi; nekateri si omislijo iz potrebe ali kakega drugega »veselja« popoldansko dejavnost v bolj pridobitnem smislu — drugi se spet ukvarjajo z zadevami, ki s prvim nimajo dosti ali nič skupnega, imajo pa večji pečat osebnih nagnenj in veselja.

To drugo običajno radi vržemo v en koš, ki ga udomačeno izmenjujemo hobi; slovensko pa temu rečemo konjiček.

Vsakdo seveda nima konjička, ki bi se mu posebej posvečal, je pa verjetno sorazmerno malo ljudi, ki ne bi imeli popolnoma nobenega »svojeja« veselja ali nagnenja.

Eden izmed takih, ki ima čisto »pravega« konjička je Tone Peterka iz tkalnice ovojev. Ko je bil star pet let je skupaj z dedom že vlekel puško v gozd zaradi »jage«. To rej ni čudno, da sta njegov konjiček in njegova strast lov in vse kar je povezano z njim od tenko-

čutnega gledanja na naravo in živalski svet, do navdušujočega občudovanja kosov prevrtane kovine, ki jim pravimo puška, pištola, samokres. Lov mora biti človeku prirojen, ker če tega ni, tudi užitka,

ki ga lovstvo nudi, ni. Takoimeno-vani komercialni lov je za pravega lovca odbijajoč; ne odlikuje ga drugega kot velika količina porabljenih nabojev, ulovljenih živali ter običajno tudi dobra tehnika streljanja, ne nagrajuje pa človeka s posebnim občutkom stika z naravo.

Tone poimenuje te vrste lov kar kratkomalo »italijanski lov«. Pravi lov pa mora biti stvar časti in odgovornosti.

Tone rad lovi sam, čeprav ima o svojih kolegih kar se da dobro mnenje, saj so lovci vendar sami »fejst fantje«. Da pa človek lahko pride med njihove vrste, mora dokazati, da je tudi on tako »fejst fant«. To dokaže z dveletnim pripravništvom in enoletnim lovom pod nadzorstvom izprašenega lovca, da se pri tem lovskega »krsta« sploh ne omenja, ki ga mora jasno vsak lovec tudi »skozi« dati.

Seveda pa tudi pri lovcih velja znano življenjsko pravilo, da izjeme potrjujejo pravilo! Ko se pripravim na »štand« in od tam opazujem okolico pod seboj, pozabljam na vse... Spremljanje gozda iz tega zornega kota ob žvečenju sendviča pomenijo ure čakanja in njenih prebivalcev. Tem čudovitim uram se enostavno ne da upreti, čeprav zahtevajo od človeka veliko potrpežljivosti. Vsak že najmočnejši tuj zvok, ki ga človek na preži povzroči, vrže življenje v gozdu za nekaj časa iz tira. Da človek to resnično opazi je treba presesteti dosti časa na »štandu«. Meni je to na »jagi« eden največjih užikov, če izvzamem tistega, ko v puškinem daljnogledu vidim, kako se srnjaku sredi skale obrnejo noge navzgor

Slabost lovca Toneta Peterka so namreč predvsem srnjaki, to takoj sam prizna, potrjujejo pa tudi trofeje rogov, ki jih ima. Ko sva si ogledala posamezne rogove, se je izkazalo, da ima vsaka trofej svojo zgodovino, ki je jasno izpisana v Tonetovi lovski zavesti. Ko mi je kazal nekoliko čudno rogovje je rekel: »To je bil moj prvi srnjak, iz rogovja se vidi, da je bil odstrel te živali nujen, saj so rogovji nepravilni ter tako ostrji, da je bil lastnik nevaren za smadnji okoliš.

Ob neki drugi trofeji se je zametal: »Tole je bil tudi »hecen« lov, si predstavljaš, tega srnjaka sem ujel čisto enostavno, živega sem potegnul iz Rače, kamor ga je spravil pes.«

Rogovi pravilno odstreljenih srnjakov so označeni z zelenimi žigi lovske zveze, nepravilni ulov pa z rdečimi žigi. Če bi človek brskal po Tonetovi zbirki, bi našel večino tistih zeleno ožigosanih trofej.

»Lov to je res strast, meni Tone, naprimer jaz rabim za delo zjutraj vedno budilko. Če pa se domemimo za lov, potem ni problema za vstajanje neglede ali gre za drugo ali tretjo uro zjutraj (doslej se mi še ni posrečilo, da bi zaspal).« Najhuje se mi zdi, če tedaj dežuje oziroma, če je za lov neprimerno vreme. No pa se lovec Tone potolaži. Tolaži se čisto po lovsko; iz kleti prinese majhni pripravici in se »vrže« na izdelovanje lovskih šibernih nabojev. Tako tisti dan vsaj ni čisto v lovskega smislu izgubljen, po »pulfru« pa tudi malo diši.

»Večkrat«, pravi Tone, »me kdo vpraša, če mi ni zoprno ponoči laziti po gmajnah. Kar zadeve mene mislim, da se slabi ljudje ne zatekajo radi v gozd, raje v mesto. Dvanajst let že hodim na prežo ponoči prehodil sem dobršen del okoliških gozdov, vendar še nisem srečal v gozdu nevarnega človeka. Seveda pa mora človek zlasti v nočnem času posebno pozornost posvetiti varnemu nošenju in ravnanju z orožjem.«

Če verjamemo tisto, da pravega lovca brez lovskega psa ni, potem je treba reči, da si ga bo Peterka moral čimpreje omisliti. Jasno, samo trenutno je brez njega in je že domenjen za novega, ki bo, tudi je čisto jasno: terijer. »Angleški terijer je pravešven zame«, trdi Tone, tako kot je njegov gospodar mora biti pes: majhen in »zleht«.

No, če se človek pogovarja z lovcem je treba računati tudi s kakšno lovsko.

Najin pogovor, ki je potekel na Peterkovem domu, se je začel in tudi končal ob ogledu in pomenku v zvezi z orožjem ter drugo lovsko opremo, kot je daljnogled, pas in seveda tudi lovski nož za zaknikanje. »Če bi imel več časa na razpolago bi se gotovo vrgel na zbiranje starega orožja. Bolj staro puško vidim, bolj me zanima.

Kot lovec ima Tone dve puški eno rusko in eno nemško z daljnogledom. Zadnje sploh ne more prehvaliti. Mnenje o njegovi »sularski bokarici« (izdelovalec Suhl) najbolje kaže naslednja njegova trditve: »Ta puška je toliko vredna, da ni denarja za katerega bi jo lahko prodal. Mogoče bi jo lahko kdaj

komu podaril ali kaj podobnega, zdi pa se mi, da jo prodati v nobenem primeru ne bi mogel... Razumljivo je, da je ta puška kar sumljivo točna in da ji lovec in ljubitelj orožja Tone posveča s stalnim vzdrževanjem in kontrolo dobršen del svojega preostalega prostega časa.

To je torej Tone Peterka in njegov konjiček, lov ali kokor on temu pravi zastrupitev z lovom.

F. V.

KOMESA '75

To je skopski mestni sejem, kjer se že več let v sklopu Združenja tobačne industrije Jugoslavije CENTRO TABAK udeležujemo mednarodnega sejma tobačne in strojno agrotehnične opreme.

CENTRO TABAK je združenje dela tobačne industrije, ki koordinira medsebojno strokovno sodelovanje in omogoča uvoz ter nakup surovin in nudi še druge komercialne usluge.

Izdelujemo cigaretne filtre, ki so sestavni del cigaret. Zato nam so-

Poleg filtrov razstavljamo tudi izdelke široke potrošnje in delno sanitetne izdelke.

Opazanje na dosedanjih sejmih in nove smernice v prodaji nam kažejo, da številni kupci cigaret uvajajo tudi prodajo nekaterih izdelkov damske higiene in izdelke za nego otrok.

Ta sejem obišče tudi del gostov, ki vseh naših izdelkov ne poznajo in naša želja je, da jih z njimi seznanimo in preko njihove trgovske mreže pričnemo s prodajo.

delovanje, oziroma članstvo v Združenju, omogoča boljše povezavo z ostalimi članicami, predvsem v pogledu kvalitete, izdelave in prodaje cigaretnih filtrov.

Glavni namen našega sodelovanja pa je priprava pogodb s tobačnimi tovarnami za prihodnje leto, tako kvalitetno kot količinsko.

Letna sezona '75 ali Tosamovci na morju

V letošnjem letu je imela TOSAMA na razpolago v letni sezoni ob morju približno 500 ležišč. V tem času, pa je bilo dejansko 524 ljudi na letovanju.

Kot vsako leto je bilo tudi v letošnji sezoni največ kandidatov za letovanje v tako zvani visoki sezoni, to je v drugi polovici julija.

Kljub povečanju počitniških kapacitet bo gotovo tudi v bodoče težko ali pa skoraj nemogoče ugoditi vsem željam po počitnikovanju v čisto določenem času.

Kljub sorazmerno številnim vlogam v zvezi z letošnjim letovanjem na morju, pa v začetiku, kot ob kon-

(Nadaljevanje na 11. strani)

Pot na Kamniško sedlo

Megleno jutro je napovedovalo lep sobotni dan. Na domžalski avtobusni postaji se je zbralo 6 mladincev in ena mladinka z namenom, da se z avtobusom odpeljemo v Kamniško Bistrico in od tam nadaljujemo pot na Kamniško sedlo.

V Kamniški Bistrici smo se najprej razgledali po vrhovih, ki so kipeli pred nami v nebo. Videl se je najvišji vrh Kamniških alp — Grintavec, zanimiva Štruca in lepota Skuta. Na desni je bilo pobočje Brane, ki pa je na tej strani precej poraščeno z gozdom. V Bistrici je bilo veliko planincev, ki so se odpravljali v različne smeri. Zato smo se tudi mi odpravili proti cilju. Prekoračili smo most, pod katerim teče Sedelščak, nato pa zavili na strmo pot. Nekateri so že tu lovili sapo, saj so videli tablo: Kamniško sedlo 3 ure. Po gozdu smo prišli do velikih skalnatih sten, ki bi v neurju dale varno zavetje. Še malo strmine in že smo bili pri postaji tovarne žičnice. Pot se je zopet strmo vzpela, nato pa se je pri jamah na levi malo položila.

Ljudje pravijo tem jamam »rokovnjaške luknje«, ker so se baje tam skrivali rokovnjači. Pot naprej ni bila strma in se je počasi dvigala in naš cilj smo zaslutili ob pogledu na pobočje Planjave, ki se je tu in tam pokazalo med drevjem. Pod nami smo videli v grapi belo kamenje. To je bila suha struga Sedelščaka, ker zaradi apnenčastih tal teče voda pod zemljo. Vzpel smo se med lep bukov gozd in prišli do počivališča, kateremu pravijo »pri klopci«. Po tleh so ležale podrte bukve, katere je polo-

mil vihar. Drevje se je vse bolj redčilo in prišli smo do velike skale, kjer je pisalo: voda. Odprl se nam je pogled na ostenje Brane in nad drevjem smo videli vrh Planjave. Odpravili smo se naprej in med redkimi macesni kmalu prišli iz gozda do podrte kočice. Zagledali smo

vse manj, prišli smo do melišča. Po prehodu čez melišče je bilo pred nami pobočje poraslo s travo. Veter, ki je začel pihati nam je dal slutiti, da se bližamo vrhu. Pred nami se je končno pokazala kočica. Tu smo se okrepčali in spočili utrujene noge. Nato smo šli do vr-

Kamniško sedlo. Cilj se nam je zdel že zelo blizu, vendar smo vseeno malo počivali. Nato smo šli po položnem pobočju poraslem s travo mimo velikih skal, ki so se že v davnini privalile na to mesto. Zavili smo po poti med ruševje, kjer smo se v ključih (serpentinah) vzpenjali vedno više. Pri veliki skali »kamrič« smo se ozrli in videli, da smo že precej visoko. Ruševja je bilo

ha, od koder se odpira čudovit razgled v Logarsko dolino. Bučanje vode, ki smo ga slišali, nas je pritegnilo in zagledali smo slap Rinke. Na desni strani smo videli Planjavo in za njo del Ojstrice. Na severu se je dvigovala Mrzla gora, po kateri teče meja z Avstrijo. Pogled nam je drsel proti zahodu, kjer so se dvigovale mogočne Rinke nad krnico Okrešlja. Pod nami smo opazili tudi kočico na Okrešlju. Tja se nismo nameravali spustiti, zato smo si raje ogledovali vrhove okoli nas. Brana je bila skoraj na dosegu in tudi Turska gora se nam je zdela blizu. Na jugu smo videli belo kepo Kamniškega Dedca, ki je bil sedaj nižje od nas.

Napisali smo še nekaj razglednic in se vrnili v dolino.

Izlet je bil čudovit in tudi mi smo bili dobre volje. Škoda je le, da se izleta ni udeležilo več mladincev in mladink, saj bi se tako lahko bolje spoznali in naučili spoznavati našo prelepo Slovenijo.

LETNA SEZONA '75 ALI TOSAMOVCI NA MORJU

cu sezone niso bile izpolnjene vse naše razpoložljive kapacitete.

Naši dopustniki so lahko letovali na treh različnih mestih. V splošnem so bili najbolj zadovoljni tisti, ki so letovali v Novigradu (če izvezamo: ježke, ostro skalo in prehrano), kajti zanimivo, kljub temu, da se hodijo ljudje »gret« na

morje, so izgleda tam najbolj željni sence. Najnižje stroške letovanja, pa so imele družine, ki so letovale v Funtani, so pa morale zato absorbirati več sončne toplote. Njihovo letovanje, pa je bilo povezano s »trim« stezo, ki je vodila od prikolic do sanitarij. Po zagotovitvi uprave avtokampa, pa bo zlasti s trim stezo našim izletnikom prizanešeno.

Feliks Vodlan

POROČILI SO SE

Merkužič Marjan, Andrejka Miha in Brodar Mira — Cestnik.

V mesecu septembru je bilo sklenjeno delovno razmerje z naslednjimi sodelavci: Matko Silvo, Novakom Francem, Pernušem Srečom.

Kadrovske vesti

OD 12. 10. DO 11. 11. 1975
ROJSTNI DAN PRAZNUJEJO

Konfekcija

24. 10. Avbelj Kristina, 12. 10. Beravs Tončka, 19. 10. Cajhen Ivica, 2. 11. Drešar Pavla, 25. 10. Kerč Mihaela, 4. 11. Kotnik Milena, 12. 10. Krušnikar Francka, 7. 11. Lajević Kristina, 10. 11. Pogačar Vika, 6. 11. Florjančič Vasilija, 13. 10. Globočnik Cveta.

Mikalnica

12. 10. Svetlin Vinko, 17. 10. Pervinšek Stane, 8. 11. Gorjup Martin, 16. 10. Urankar Pavle, 1. 11. Cernelč Joži, 31. 10. Fotivec Ivanka, 9. 11. Fuks Martina, 10. 10. Hrovat Pavla, 13. 10. Jenko Metka, 22. 10. Kovač Urška, 28. 10. Mavsar Marija, 9. 11. Pervinšek Joži, 21. 10. Vidergar Marija, 17. 10. Nemeč Slavica.

Filtri

26. 10. Cerar Franc, 27. 10. Banko Vida, 27. 10. Cerar Fani, 29. 10. Cerar Ida, 27. 10. Guberič Darina, 7. 11. Hribar Mira, 26. 10. Prosenc Darina, 18. 10. Ravnikar Ivana, 7. 11. Zupančič Miran.

Tkalnica ovojev

29. 10. Peterka Anton, 26. 10. Marenk Benjamin, 31. 10. Prelovšek Marija, 20. 10. Kušar Nežka, 30. 10. Sobočan Ana.

Avtomatska tkalnica

14. 10. Zemljarič Rezka, 8. 11. Cerar Marija, 4. 11. Pirc Brane.

Pripravljalnica

29. 10. Rojc Olga, 20. 10. Koderman Ivanka.

Belilnica

27. 10. Berdajs Franc, 8. 11. Gorjup Franc, 16. 10. Kolbl Martin.

Splošnokadrovski sektor

26. 10. Berlec Vladka, 30. 10. Dimitrovič Vanda.

Komerciala

16. 10. Dmulovec Urška, 4. 11. Jerman Joži, 6. 11. Lenček Stane.

Računski sektor

13. 10. Klopčič Stanka.

Tehnični sektor

27. 10. Preskar Marija, 14. 10. Demšar Rezka, 1. 11. Cencelj Ani.

Pomožni obrati

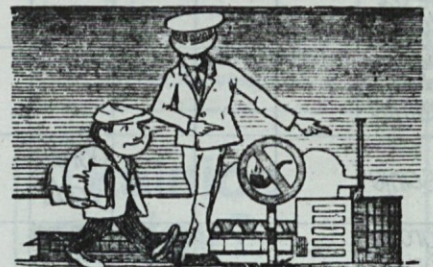
13. 10. Klopčič Stane.

Vsem iskreno čestitamo!

RODILI SO SE

Suštar Pavli — sin, Huber Dragici — sin, Rožič Ani — sin, Drolc Ivanki — sin.

Delovno razmerje je bilo prekinjeno z Rihtarjem Francem, Volčini Ivo in Pernušem Srečom.

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujem sindikatu TOSAME in ostalim članom, ki ste mi omogočili zdravljenje v zdravilišču.

Pevec Draga

ZAHVALA

Osnovni organizaciji sindikata »Tosama« se iskreno zahvaljujem za darilo in obisk v zdravilišču v Laškem.

Hinko Modlic

Izdaja: Tovarna sanitetnega materiala Domžale.

Urejuje uredniški odbor: Vladka Berlec, Janez Drolc — IOOO sindikat, Marjan Hafner, Janja Vidergar, Francka Kerč — Blagajna, Karol Strehar, Stane Tomažič MA Tosama, Marjan Strukelj, Jurij Vulkan, Slavko Bajec, Tone Stare-fotograf.

Odgovorni urednik: Dušan Borštnar.

Naklada: 1000 izvodov

Tisk: »Papirkonfekcija« Krško

TOSAMA BORIČALE				poskočni ples	Kajnov brat	del hiše	svetniška podoba	Lenau Nikolaus	Jones Inigo	ocenjevanje	hiter			
okružen z amebami				Južni sadež	Adams John	grški vedež	uzvišene lirske pesmi	plemen. skupnost stena	vetrničar narkotičar otročka sestavljenka		Eliot George			
obolenje od tobaku prahu								ustnicnik		Nikalnica Span. otok				
Mohamed. dinastija Kalifov								začetek abecede		Lijak doda tek plina				
sanje				oblika vode				Lantan		del Ljublj.		Av. oz. Islandije		
grob orient. sukno				Kem. znak vodik				Tadevsz Koscins.				kazal. zaimek	Erbij.	Tara
miselnost nazor												očka		
grški filozof												sestav. igralna v.v. karta		

Rešitve nagradne križanke

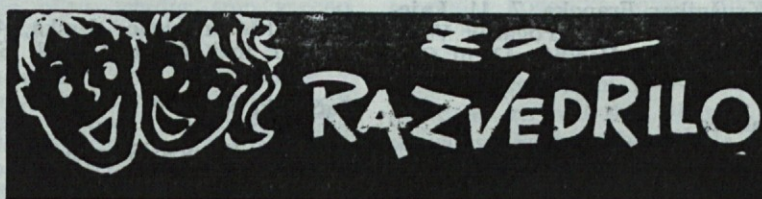
V 9. številki TOSAME je bila objavljena nagradna križanka. V uredništvo je prispelo devet rešitev. Od tega je bilo šest rešitev nepravilnih, štiri pa so bile pravilne.

1. nagrada: Merkužič Danica
2. nagrada: Habjan Mara
3. nagrada: Siard Eka
4. nagrada: Kokovec Justi

Največ napak pri rešitvah so napravili reševalci križanke pri besedi ITINERAR (potovalni načrt) in C (rimska 100), tako je bilo navpično pravilno CAMP in ne KAMP.

Nagrajenkam čestitamo, vsem drugim pa se zahvaljujemo za sodelovanje.

Uredniški odbor

— Nikoli si pa ne bi mislil, da bo smrt tega ubogega papagaja pri nesla v našo hišo toliko miru!

»Pomisli predrznost! Danes je zahteval direktor od mene, da moram pobrisati prah z njegove mize. To sem mu jih natrobil...«